

laste siiblikonda, ja üle nende suure armastuse, keda nemad muidu mitte kübet ei tundnud.

Külarahvas oleks tõesti palju kiituseväärt sõnu leidnud, kui nad näinud oleks, kudas „susi“ perenaene, surnud Mats'i õde, leinamajas ise käsitsi talidas. Mitte üks asi ei jäänud temast puutumata, kõik sai wälja tolmunud, kirjutud ja kastid said lahti tehtud, ja nende sisse karku pääl järele waatatud ja ilusti korda saatud; mida kaugemale tema selle tööga jõudis, seda rahutumaks läks ta majapidamises siin majas.

„Kas siin ei peaks mitte kõik kordas olema?“

„Mis ei ole siin siis mitte kõik kordas?“ küsis Maie karmeeste. „Kas tõstament?“ Natsade kaupa kannab peremees üht wäikest pounakest oma rinna peal, selle sees on sedel, see peab pärast tema surma loetud saama.

Silmapilk oli see sedel surnu rinnalt tema käes, ta luges selle sedeli mittu korda salaja läbi, siis luges ta walju: „Mina soowin,

et minu jäme kepp minu juure puusärki saab pantud.“

See oli kõik mis selle sedeli pääl seisis.

Walitsusenõuniku pääotsa tõusid salalikud kortsud.

„Oma keppi tahab ta omaga hauda ligi võtta. Hm! kus see kepp on?“

Ta astus surnukeha juure, „susi“ perenaene ja wiljakaupleja astusiwad ruttu ette ja ütlesid: Et nende armsa wennale seda wiimast armastust peab soowima.

Kepp oli tõesti surnu keha juures.

Kuid läks kepp käsi kaelt ringi, imestades küsisid kõik, kudas ta nõnda raske võib olla? Säär hõkatselt karjatas „susi“ perenaene, nagu üks oleks teda amustanud, ja maha kukuw raha pläwin oli kuulda. Kõikide filmad waatasiwad tukatide pääle, mis põrandal maas lamefiwad.

„Mis on sündinud?“ hüüdsid kõik sugulased, ja imestamisega amugi harjunud nõunik! „Õnnsa kepp on murtud, tõesti üsna ülewelt nupu juurest äramurtud. — Ja, see